

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Istius exercitationis usus ac fructus commendatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

ta sit solum tecum in DEO. De qua re nos plura in sequentibus, nominatim autem parte ultimâ, cum de plena hominis in JESUM crucifixum transformatione disputabimus.

Addo interim & illam huc pertinentem Joannis Lanspergij ad JESUM aspirationem: *Fac ut uniatur cor meum* Phar: dñs. am: l. 1. p. 5. *suavissimo cordi tuo, voluntas mea voluntati tua, ut nunquam alia velim, nunquam aliter velle possim, quam tu vis, & tibi placeat. Et postea: Attrahere cor meum per preciosissimum vulnus lateris tui, ad amantissimum cordis tui arcanum, ut cor meum cum sanctissimo corde tuo, indissolubili dilectionis vinculo uniatum, atq; in te absorbeat, quatenus tu in me, & ego in te habitem. Sic ille.*

CAPVT XIV.

Quidquid agimus patimurve, Christi operibus aut doloribus conjungere, eaq; conjunctione consecratum aeterno Patri offerre.

§. I.

Istius Exercitationis usus ac fructus commendatur.

Exercitium hoc, quod superiori conjungimus, propter nonnullam affinitatem, quanquam usu facile, & leve videtur in speciem; tamen animæ Christo dilecto suo placere cupienti, & in ejus amore magis ac magis in dies crescere volenti, debet esse commendatissimum.

Primò: quia Scriptores Ascetici, dum præcepta tradunt vitæ spiritualis, in cæteris hanc artem commendant plurimum; ut nempe consuescat asceta, tam ea quæ agit, quam quæ patitur, Deo offerre in unione (ut ajunt) operum ac passionis Christi: ut videre est in plerisq; tum antiquis, tum recentioribus; & nominatim in Ludovico Blosio, qui

cum

sùm alibi passim id genus exercitij commendat in suis operibus, tum in sua Institutione spiritali de eo agit ex professo: ubi etiam non dubitat asserere: *opera ejus qui istud p̄ observat, excellere incomparabiliter opera ejus qui non observat.* Pro eadem arte SS. Ambrosij, Bernardi & Bonaventuræ, testimonia in decursu citabimus.

Secundò: quòd multis Sanctorum atq; Sanctarum, & ijs præsertim, qui intimam aliquam cum Christo consuetudinem habuerunt, exercitationem hanc sciamus fuisse familiarissimam. Immò ipse Salvator (uti scriptis suis consignatum reliquerunt S. Mechtildis atque Gertrudis) istius artis perpetuò usurpandæ eis non semel autor fuerit. Sic enim futurum, ut Christi merita peculiariter sua facerent, suorumq; operum defectus ditissimâ Christi conversatione supplerent. Rursúmq; hâc ipsâ ratione, ipsarum preces, vota, desideria, Christi Domini precibus, votis, desiderijs conjuncta, ascensura in conspectu Dei, instar virgulæ fumi ex diversis commixtis aromatibus, quorum nempe fumus in unum collectus, eâdem quasi lineâ ac ductu cælum petens, jucundissimâ utique & divinis sensibus acceptissimâ vaporacione.

Quò denique pertinet & visum illud amabile S. Gertrudi oblatum: cùm videlicet S. Joannes Evangelista, notarij instar ad Christi pedes in gloriæ throno sedentis confidens, & opera bona, quæ quodam tempore ab ea religiosa congregatione fiebant (cujus pars erant duæ memoratæ sanctæ Virgines) in membranas & acta referens, visus est eorum pleraque, calamo in roseum Christi latus intincto, miniatis notis pingere, atque horum quædam colore nigro, quædam aureo interstinguere. Cujus visi hæc fuit interpretatio: Ea quidem opera tanquam colore de Christi latere sumpto pingi, quæcunque fierent in Dominicæ passionis memoriam, eadémq; variè distingui ac illuminari, pro
 varia

L. 3. grat.
 spir. c. 12.
 L. 4. in fin.
 c. 16.

varia finium, ob quos illa fierent, conditione; demum ca-
proprie auro depingi, quæ Christi passioni incorporata of-
ferrentur purè ad gloriam DEI.

Tertiò: quia, ut testatur Blofius, & ipsa demonstrabit *Can. 64. fi-*
experientia, multiplicem sanè utilitatem, & ingentem pla- *rit. c. 11.*
ne fructum ex ea consuetudine referemus.

Primum: quòd opera & passiones nostræ, ex ea ad
Christi opera & passiones adjunctione, veluti ex quodam rei
divinioris attractu, sanctitatem quandam ac dignitatem ac-
cipiant; ratione cujus ipsi DEO sint acceptissima, eòq; vitæ
permagnam habeant ad ejus gratiam ac dona divina pro-
movenda. *Ineffabilem namq; dignitatem* (ait laudatus Læti- *Instit. spir. c.*
ensis Abbas) *ex meritis* (Christi, quibus unientur, accipient: *fi-*
cut aque gutta in vas aliquod vino plenum immissa, tota à vi-
no absorbetur, & exinde vini colorem saporèmq; recipit. Aut
(ut S. Gertrudi divinitus insinuatum est) *sicut viride apparet,* *L. 3. c. 30.*
quidquid per viride videtur: ita per omnia acceptissimum est
DEO Patri, quidquid per unigenitum suum offertur.

Deinde: quòd ipsa Christi patientis infinita dignitas,
exercitijs nostris eo pacto adjuncta, quidquid in his ex no-
stra infirmitate imperfectum aut impoliticum est, quodam-
modo emendet ac suppleat; eaq; ita convestiat, ut jam ho-
nestius coram DEO appareant, tanquam pretiosâ meritorum
Christi veste ornata, & de purpura sanguinis ipsius, velut
roseo quodam rubore illuminata. Sed hoc jam eòdem penè
recidit cum præcedenti.

Rursum; quòd hæc ipsa in quotidianis exercitijs no-
stris obeundis adhibita cogitatio, ad majorem quandam in
ijs perficiendis sollicitudinem, studium, accuratationem nos
extimulet; dum pudor est scilicet, tam vilia, inculta, in-
digna cum divinis Christi operibus conjungere, & horum
summam nobilitatem atq; excellentiam, eâ vitiosorum im-
purorumq; actuum quasi commixtione, contaminare.

Ad

Ad hæc; istud quoq; hæc efficiet exercitatio: ut dum in nostris perficiendis operibus, ad similia Christi opera attendimus animum, sensim assuefcamus opera nostra universa, ad eandem formam ac rationem, quâ Christus ea fecit, exigere; ejusq; divino spiritu, quidquid agimus patimur, ut nobili sigillo insignire. Secundum quod B. Mechilid.

L. r. c. r. aliquando visus est Christus, oculos ejus obfignare suis oculis, aures auribus, manibus manus, &c. ne quid illa deinceps nisi ex ejus divino spiritu, videret, audiret, operaretur. Eodemq; spectant & illa S. Ambrosij, super istis Cantici verbis: *Pone me ut signaculum in cor tuum, ut sigillum in*

Cant. 8. *De Isaac. & brachium tuum;* ita pulchrè scribentis: *Signaculum Christi in fronte est, signaculum in corde. In fronte, ut semper confiteamur: in corde, ut semper diligamus. Signaculum in brachio, ut semper operemur.* Quo denique fiat, ut toto

quali Christo signemur, per perfectam quandam in nostris operibus vitæ ac mortis JESU Christi imitationem, & operum nostrorum cum ipsius operibus intimam conjunctionem & unitatem. Istam quippe similitudinem impressionemve divinæ imaginis, potissimum ex Christo crucifixo tendendam esse, idem S. Doctor alibi exprimit, dicens: *Infige ergo pectori & cordi tuo hoc signaculum Crucifixi; infige & brachio tuo, ut opera tua peccato mortua sint:* mortificationem scilicet Domini JESU, ut antè insinuârat, semper in corpore nostro portando.

Serm. 15. in Pf. 118.

Ex quo ad extremum, istud etiam operæ præmium consequetur asceta; ut opera sua cum magna quadam perfectione atque absoluteione exigens, in iisq; vim divinæ gratiæ & Christi spiritum, ex quo illa procedant, & quo ipsa amentur, manifestè recognoscens, non tam illa ut sua opera, quàm ut Christi in se viventis aspiciat; quasi jam non ipse, sed Christus sit, qui videat per ejus oculos, loquatur per os, per manus operetur. In quo summa hominis Christiani perfectio,

fectio, & quædam veluti in Christum transmutatio cernitur.

Jam vides, mi Lector, ex quàm pusillis & tenuibus initijs (si modò quis sedulus ac solers esse studuerit) ad quantã denique quàmque; excelsam Christianæ virtutis absolutionem perveniri possit? Quàmque; meritò Ascetici Doctores momenti plurimum ea in re situm existiment, ad magnum animæ in vita spirituali & Christianâ perfectione profectum. Sed jam more nostro, facilioris usus gratiã, exercitij hujus vim omnem certis capitibus præceptionibusque; concludamus.

§. 2.

Suggeruntur varia monita, ad usus præsentis non parum conducibilia.

EX dictis hæctenus, & his quæ dispersè suggerit Latiensis Abbas, licebit artem hanc ad pauca præcepta, & istam quasi formam redigere.

Primum: Id enitere sedulo, eoque; assuefac animum tuum, ut priusquam operis quidquam faciendum suscipias, continuo mente in Deum directã atque intentã, ipsos actus tuos illi offeras, ad ejus honorem, æternãque; laudem ac gloriam, & in unione perfectissimorum operum ac meritorum Filij sui. Hæc oblatio (ut quodam loco advertit *Blo-* *Can. vit. spir.* *rit. c. 11.* *sius*) etiam in momento absque verbis fieri poterit, nempe simplici dulciq; mentis in Deum intentione. Si quis tamen ad id certam verborum formulam desideret, inveniet aliquos apud ipsum in locis à nobis laudatis.

Qui insuper & id probè admonet: utile fore in rem præsentem, non in hac duntaxat generali oblatione resistere; sed si quas Salvator actiones his nostris similes in vita exercuerit, illis speciatim opera nostra conjugere. Ut si v. g. corporis refectionem aut somnum capturus es, id to-